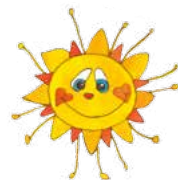

POHÁDKA O VÍLE VSTÁVALCE

Jednou ráno, už je to hodně dávno, se v jedné vílí rodině narodila malá holčička. Jen co poprvé doširoka otevřela svoje obrovské fialkové oči, rozkřičela se z plných plic na celý vřesový domeček. A nejen na něj. Křik byl tak hlasitý, že se všichni obyvatelé lesa probudili, rychle vstali a běželi se podívat, co se to děje. Od té doby se malé holčičce neřeklo jinak než Vstávalka.

Malá Vstávalka byla moc hodná holčička plná života. Byla veselá a velmi živá, každý jí mohl její energii jen závidět. Nosila vysokánský červený čepček a bílou košilku, na které bylo namalované ranní sluníčko, to aby se vědělo, že ráno je Vstáválčina nejoblíbenější část dne.

„Maminko, nespí přece,“ budila Vstávalka svoji maminku každé ráno, sotva se sluníčko začalo objevovat na nebi.

„Vstávanko, jdi ještě spinkat, je brzy,“ bránila se maminka a obrátila se na druhý bok.

„Maminko, tatínku, vstávejte, den zrovna začíná,“ křičela Vstávanka nadšeně u postele svých rodičů tak dlouho, dokud se dočista neprobrali. Byla bohužel tak hlasitá, že pokaždé probudila nejen rodiče, ale i celý les. A medvědi, kteří byli zrovna uloženi k zimnímu spánku, byli na Vstávanku kvůli tomu pěkně nabroušení. Vstávanci rodiče každý den vyslechli na svou dcerku ze všech stran tolik stížností, že z toho bylo mamince do pláče.

„Musíme s tím něco dělat,“ povídala pak maminka tatínkovi večer, když pozorovali svou dcerku bezstarostně spící v postýlce. „Vždyť takhle naši Vstávanku nebude mít nikdo rád a to je škoda. Je tak milá a hodná.“

„Ano, vstává moc brzy a myslím, že si někdo bude stěžovat u královny,“ zamumlal ustaraně tatínek. Jako by tou větou královnu víl přivolal. Kde se vzala, tu se vzala, stála u nich a dívala se na spící vílu.

„To je ta vaše Vstávanka?“

„Ano, to je ona, královno,“ přikývla maminka. „Je to moc hodné dítě, jenom po ránu by potřebovala zaměstnat.“

„Ale to je výborný nápad!“ zvolala královna a přítivě se na rodiče usmála. „Bude budit tam, kde je

to zapotřebí.“ Královna zamávala Vstávance nad hlavou svou kouzelnou hůlkou a rodiče s úžasem sledovali, jak se dcerušce konečky prstů zbarvily do zlata. A pak královna, jak se náhle objevila, tak náhle i zmizela.

Té noci přičarovala královna víl Vstávalce kouzelnou moc. Od té doby se malá víla ve všední dny objevuje v dětských pokojíčkách a sleduje budící se děti. Vstávalka se jich při tom dotkne svými zlatými prstíčky na čelíčko a řekne krátkou formulku:

„Vstávej lehce jako vánek, nechť až večer přijde spánek.“

Probuzení je pro každého daleko příjemnější. A celý den jakbysmet. Pokud ale nějaký rozespalka nereaguje a nechce vylézt z postýlky dost rychle na to, aby se mohl v klidu vypravit do školy nebo do školky, Vstávalka z něj stáhne peřinku a už ji nevrátí, dokud malý rošťák přece jen nevstane. A to je velmi nepříjemné, protože kdo by chtěl vstávat do zimy? Brrrrr. Člověku to pak zkazí celé ráno a někdy i celý den, co myslíš?

A co ty? Vstáváš rychle, nebo tě musí Vstávalka každé ráno z postýlky tahat?

POHÁDKA O VÍLE ČESALCE

Pokaždé, když Matýsek vypráví tuhle pohádku, pořádně se mu nakrčí nos a na čele mu vyskáčou hluboké vrásky. Ne že by neměl vílu Česalku rád, jenom si s ní moc nerozumí. Česání mu totiž přijde trochu zbytečné.

A víla Česalka byla dříve stejná jako Matýsek. Patřila k šlechtickému rodu lučních víl a jako taková by měla pořádně dbát o svůj vzhled stejně jako její sestřičky, které byly pokaždé jako ze škatulky. Vlasy měly všechny krásně rozčesané a spletené do dlouhých copů. Jenom Česalka tehdy chodila neupravená, protože dbát o sebe jí přišlo zbytečné. Měla by tak krásné zlaté vlasy, ale protože byly věčně rozčuchané a neupravené, nikdo si toho ani nevšiml.

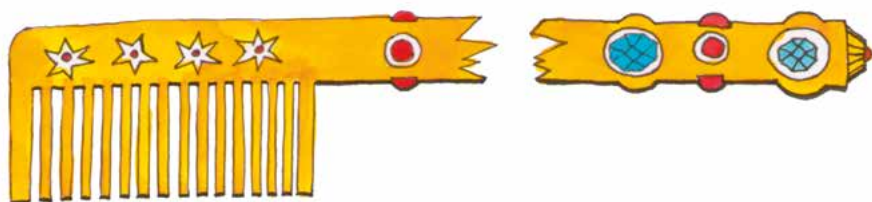
„Všechno nejlepší k narozeninám,“ přály Česalce jednou sestřičky a postavily před ni malý balíček převázaný růžovou stuhou. Česalka se radostně zasmála a dychtivě dáreček rozbalila. Na dně krabičky ležel

krásný hřebínek. Byl celý zlatý a rukojeť měl vykládanou třpytivými kamínky. Přesně takovými, které se Česalce líbily ze všeho nejvíc.

„Děkuji vám, sestřičky moje,“ pravila Česalka dojatě a vyndala hřebínek z krabičky.

„Víme, že se nerada češeš, tak jsme ti chtěly to česání udělat příjemnější. S tímhle hřebínkem ti to půjde samo,“ usmívaly se na Česalku sestřičky a jedna nadšeně vyhrkla: „Tak ho přece vyzkoušej!“

Víla Česalka vesele vzala hřebínek do ruky a začala se česat. Jenže jak s ním zajela do rozcuchaných vlásků, hřebínek se do nich zasekl a nešlo s ním česat ani na jednu stranu. A jak se Česalka snažila s hřebínkem v zamotaných vláskách popojet, hřeben nevydržel a rozlomil se na dvě půlky. Všechny víly naráz oněměly, jenom Česalka se nahlas rozplakala. Mrzelo ji, že nejen přišla o tak krásný hřebínek, ale zároveň o dárek, který dostala od svých milovaných sester. Tolik se snažily, aby měla radost, a ona je zklamala. A to všechno jenom proto, že o sebe nedbala.

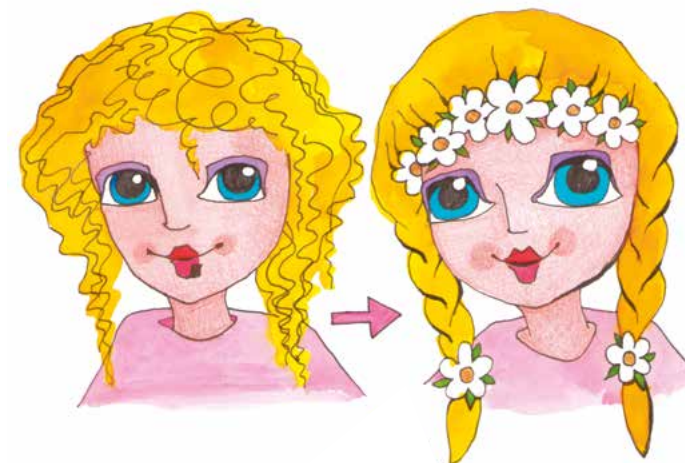

Česalka v pláči nebyla k zastavení, tak moc ji to mrzelo.

„Od zítřka se budu každé ráno česat. Všichni by měli. Je to tak hloupé chodit neupravená,“ říkala si Česalka a v duchu si umanula, že na to sama dohlédne. Otřela si slzičky a sklonila se pro zlomený hřebínek, aby si ho schovala zpátky do krabičky. A ejhle! Hřebínek se jí v ruce spojil a byl zase jako nový.

„To je zázrak!“ zasmála se Česalka a bážlivě s ním zajela do vlásků. Bylo to kouzlo! Hřebínek klouzal po vláskách jako po másle a za pár okamžiků byla Česalka učesaná. Vypadala nádherně. Sestřičky jen s úžasem přihlížely, jak se Česalce na zádech houpá tlustý zlatý cop.

„Počkej,“ řekla jedna sestřička a nasadila Česalce čelenku z kopretin. „Teď jsi dokonalá.“

„Děkuji vám, sestřičky moje. Teď už se bez hřebínku neobejdu.“

Od té chvíle nepozorovaně přilétá Česalka každé ráno k dětem a tajně jim pomáhá svým zlatým hřebínkem rozčesávat vlásky, které se ve spánku snadno přeleží nebo zamotají. Běda ale, když vidí, že se někdo nechce česat nebo na to jednoduše zapomíná. To pak Česalka zajede hřebínkem do vlasů proti růstu a dítěti pak trčí vlasy od hlavy a žádné česání už mu nepomůže. Celý den musí chodit jako... jako třeba Matýsek, který s vílou válčí skoro denně.

Taky se ti někdy stalo, že ti vlasy odstávaly od hlavy na všechny strany a nešly učesat nebo rozčesat?

